

Får jag be om största möjliga politiska anpassning!

Några studenter i Lund målade sig svarta och spexade om den slavhandel som omfattade människor som tidigare kallades negrer, och som idag benämns svarta. Det startade en störtskur av fördömanden från normerare.

Anna Hellsten skriver på Sydsvenskans kultursida (20 april) politiskt korrekt och välanpassat normerande: "Det är historielöst av ett slag som inte anstår aktiva på en modern universitetsnation". Diskrimineringsombudet i studentkåren i Lund, Maria Chowdhury, ryser över faktumet att skämtet inte stoppades. Dessa personer är korrekta i sina fördömanden ty Hellsten lever som normerare och Chowhury's uppgift är att skapa utrymme för tanken mot diskriminering. De är legitima normerare, och i en miljö av öppenhet och tolerans, är det både deras möjlighet och rättighet att begränsa och föreslå förtryck av uttryck.

Värre är det när de som borde vara uppfödda med den fria tanken, de som är avlönade för att arbeta för fri tanke och fritt uttryck, men också engagerade i hård och skoningslös kritisk granskning, sjunger med i normerarnas kör. Anders Neergard, docent i sociologi, säger enligt samma källa: att studenterna i Lund följer "...en lång lina av klavertramp som går tillbaka till 30-talet." Lunds Universitets rektor, som jag tidigare funnit ha sålt ut universitetet till Sveriges politruker, noterar att det råder nolltolerans mot rasism och diskriminering.

De som skall företräda den fria tanken, den fria prövningen och den fria insikten, de reflekterar inte kring humorns roll som spridare och skapare av insikter. Humorn och vetenskapen har ju stora likheter, att pröva våra gränser, att försöka skapa och sprida insikter.

Spexet i Lund kunde användas för att reflektera kring vilka insikter man vinner genom humorns hjälp. Självt finner jag den bästa humorn vara den där skrattet fastnar i halsen, ty då har den uppenbarat något fördolt. Då vinner man insikt genom humorn.

Men detta reflekterar inte universitetspersonalen kring. De förfaller till samma politiska normerande som de andra. Men medan de andra har legitim rätt till det, då deras plats är just att företräda normering och begränsning, så skall universitetets personal alltid stå på frihetens sida. Intet uttryck skall vara oss främmande. Däremot är intet uttryck heller fri från vår granskning.

Idag lånar sig emellertid universitetet ut sig till allehanda politiska uttryck. De deltar gärna i politiska kampanjer. De deltar gärna i begränsningar och inskränkningar. De ställer sig på normerarnas sida, istället för att ställa sig sidan om och kritisk granska den idag så växande flod av normering och politisk korrekthet. De har blivit anpasslingar, fega, inställsamma instrument för det idag politiskt korrekta.

Och därmed drar de en lina tillbaka till 30-talet. Jag är övertygad att Goebbels, så engagerad i normering och inskränkning och begränsning, där han nu badar i helvetets evigt brinnande svavelsjö, applåderar dessa normerare. Inte avseende innehållet, ty hans normer var andra. Men formen gillar han. Att snabbt slå till med en normerande avsky, var hans varumärke. Och att få universitetspersonalen med sig, dessa förmenta företrädare för den fria tanken och kunskapen, ger honom säkert stor glädje och tillfredsställelse.

Sven-Olof Collin